

Anul 65

Seria II

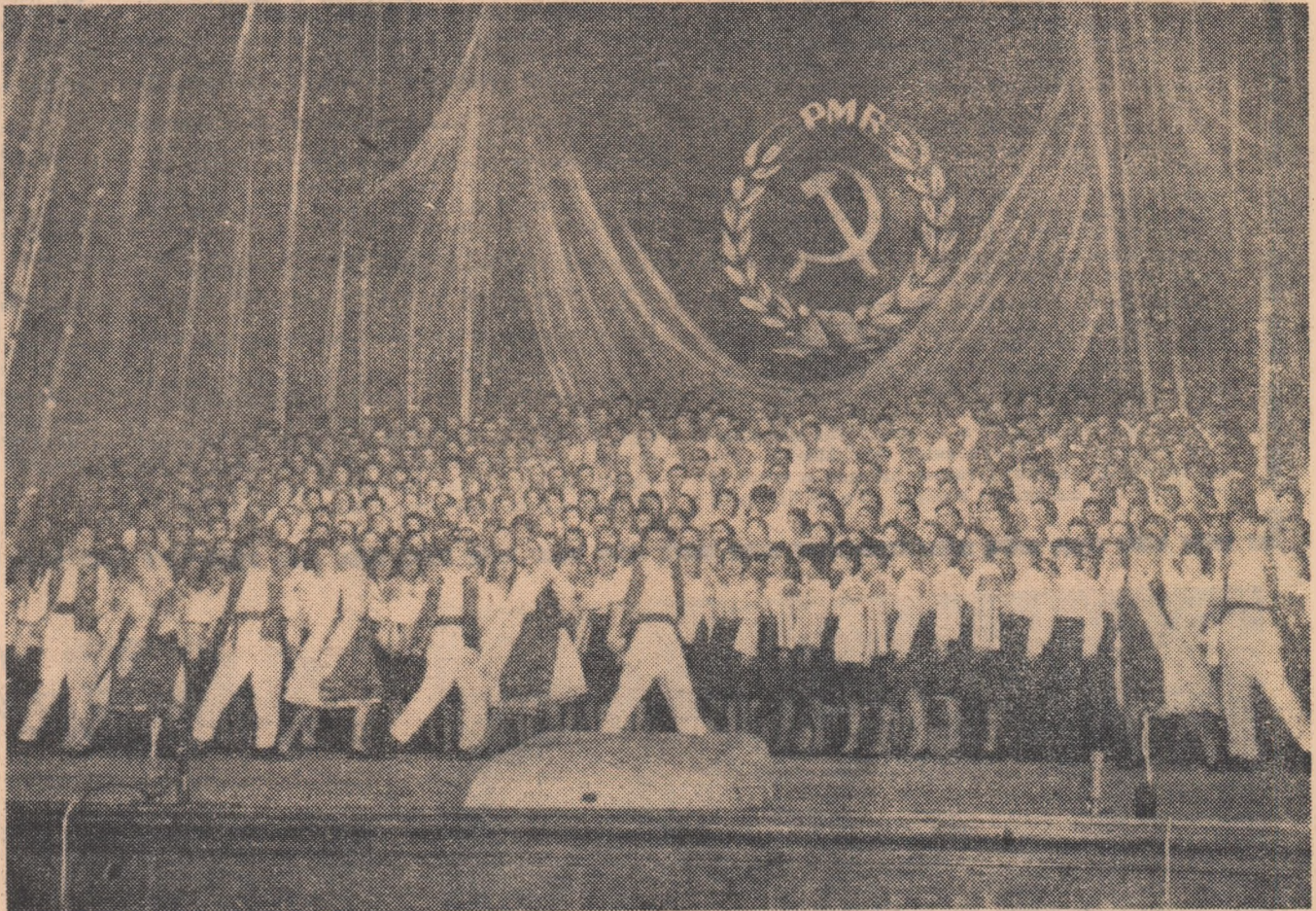
Nr. 821

ALBINA

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Joi
19 septembrie 1963
8 pagini
15 bani

Final din spectacolul „Hora marilor câmpii”, prezentat de formațiile artistice de amatori din regiunea București la Teatrul de operă și balet din Capitală.

LAUDA BĂRĂGANULUI

„Și eu am crescut pe câmpul Bărăganului”

AL. ODOBESCU

Am fost la programul prezentat de formațiile artistice de amatori fruntașe la faza regională din regiunea București, spectacol care a avut loc simbăta trecută pe scena Teatrului de operă și balet din Capitală. De la începutul începutului a pus stăpânire pe mine un sentiment al întinderilor și al nemărginirii, al neșfirșitului. Și asta, poate, pentru că spectacolul a început cu suite de jocuri din Bărăgan, interpretate la tarafurile reunite ale caselor de cultură din Slobozia și Drăgănești și a căminelor culturale din Clejani—Videle și I. C. Frimu-Lehliu.

Sentimentul acesta „al șesurilor fără margine, prin care aerul, răstărat în unde diafane sub arșița soarelui de vară, oglindește ierburile și bălăriile din depărtare și le prelăcește, dinaintea vederii termecate, în celăți cu mii de minarele, în palate cu mii de încintări” îl avem strecurat în minte încă din tinerețe de către Odobescu.

Pentru Odobescu, care colindase „pustiile Bărăganului” era o desfătare deplină, nețărâmură, de a sta în căruța care „abia înainteaază pe căi fără de urme”.

„Dinainte-i e spațiul nemărginit... În depărtare, pe linia netedă a orizontului, se profilează, ca morșoale de cârțite uriașe, movile a căror urzeală e taina trecutului și podoba pustietății”.

Odobescu vedea numai frumusețea Bărăganului și, probabil, ignora voit mizeriile lui.

Un alt clasic al literaturii noastre, mai mult decît Odobescu, incomparabil mai mult decît dinsul amestecat în mișcarea progresistă a anilor — mă gi-desc la Alecsandri — avea să ne dea o imagine mai veridică a Bărăganului și mai puțin idilică decît așa cum ne apare la autorul *Falsului tratat de vinătoare*.

„Pe cea câmpie lungă a cărei tristă zare
Sub cer, în fund, departe misterios, dispare
Nici casă, nici pădure, nici riu răcoritor
Nimic nu-nveselește pe bietul călător...”

Acolo piere umbra în zilele de vară
Și toamna-i fără roade...”

Poate însă că nu voi greși dacă voi aduce o mărturie făcută cu mai bine de trei sferturi de veac

mai în urmă decît data apariției „Bărăganului” lui Alecsandri și aparținind unei prea frumoase englezoaice, care a călătorit prin Bărăganul nostru de la Călărași la București.

„De la Călărași, alergii pe malul Dunării, unde se văd turme de tot felul, pascănd cel mai frumos trifoi, amestecat cu flori; nu există un drum anume, ci doar un câmp frumos fără pietre... și care face călătoria foarte plăcută...”

Milady Craven, care făcuse această călătorie, vede dincolo de această frumusețe că pe pămîntul acesta al Bărăganului tot ce este superior din natură, însuflețit sau nu, este supus unor biruri crunte.

„Țara aceasta minunată... este din nenorocire supusă unei puteri despotice, care smulge totul, fără nici o milă, locuitorilor săi. Lăcomia domnitorilor îl jefuiește și de ce bruma a mai scăpat nevoilor Constantinopolului; ea seacă avuția pînă-n izvoarele ei, forțînd pe nenorociții Valahi să fugă în munți, unde cel puțin pentru o bucată de vreme sint feriți de cruzimile unei stăpîniri tiranice...”

Și-n timp ce oamenii Bărăganului aduceau laudă timpurilor de azi, gîndurile mele se-ntorceau către acel trecut care a făcut obida și necazurile strămoșilor acelora ce pășesc astăzi mindri pe scena Teatrului de operă și balet.

Nici însemnările lui Lady Craven, nici versurile lui Alecsandri, nu pot cuprinde toată jalea adunată în sufletul oamenilor ce au trăit pe aceste meleaguri. Dar poezii au citeodată darul de a ghici, de a vedea dincolo de ziua de azi un crîmpei de cer senin, o nădejde a zilelor de mîine.

Și Alecsandri își sfîrșia poezia cu versurile:

„Ah dulce, glorioasă și mult strălucitoare
Va fi ziua de viață, cînd, pe sub mindru soare,
Trecînd în repeciune, un zmeu cu-ariپی de foc,
Goni-va trista moarte ce zace-n acest loc!”

Și Tița Ștefan, fata cu cozi de la Fierbinți, și Ion Duca din Roșiori, și grupurile vocal-folclorice din Fierbinți și Giurgiu, și flăcăii și fetele din echipele de dansuri de la Țigănești Alexandria sau de la Giurgiu ca și „Balada Bărăganului”, a lui Gheorghe Bazavan, interpretată cu căldură de corul căminului cultural din Fierbinți, demonștrău fără posibilitate de tăgadă că viața, viața nouă, plină de bucuria zilei de azi și de mîine a cuprins oameni și pămînturi.

„Pămînturile s-au făcut ca marea
Cînd o lovește soarele și cîntă.
Pămînturile s-au făcut ca marea
Imense le adună depărtarea
Iar epoca e-n piinea lor răsfrîntă.”

Partea a doua a programului a cuprins minunatele dansuri ale bătrînilor din Răzmirești în care Ion Manea și Ion Gheorghisor, bunic și nepot, s-au întrecut în autenticitate și măiestrie.

Corurile masive ale sindicatului C.F.R. Fetești și Casei de cultură din Giurgiu ne-au adus un fragment din „Mireasa vîndută” de Smetana și adierile parfumate ale cîntecului „Dunăre, Dunăre” de Vasile Timiș, pentru ca reunite, sub bagheta lui Victor Karpis, să ne facă să ascultăm „Patrie biruitoare” de Mircea Neagu

Dansurile celor din Buzescu, pe care-i mai văzusem în micuța sală a căminului lor cultural, ca și altă dată la Televiziune, s-au întrecut cu minuții dansatori din echipa de călușari a căminului cultural din Frumoasa (Zimnicea).

Fără nici un fel de îndoială călușarii din Frumoasa sint cei mai buni, cei mai originali din cîți am văzut în regiunea București. Dansul lor are virtuozități comparabile cu ale celor de la Pădureți, mișcările căpătînd în unele momente ale dansului — la pașii de pietoni, la sărituri și tarapanale — ceva din măiestria acrobaților.

Finalul a adus pe scenă un mare cor de citeva sute de persoane, acompaniat de orchestra semi-simfonică din Giurgiu și dirijat de prof. D. D. Bottez. Cea mai mare parte a artiștilor participanți la această serbare, și-a făcut și ea apariția pe scenă în minunate costume naționale, aruncînd flori ale recunoștinței către spectatorii care au asistat la această serbare pe care am putea-o numi o *Laudă a Bărăganului*.

CONSTANTIN PRISNEA

DIN SUMAR:	
■ Activitate culturală cu tematică variată	(pag. 2-4)
■ Gînduri despre „Cei din lunca”	(pag. 4-5)
■ De vorbă despre poezie de Al. Andrițoiu	(pag. 6-8)
■ În deșerturile Saharei de Constantin Ș. bu	(pag. 7-8)

La început de toamnă

EXEMPLUL CELOR DIN BUCEȘTI

Semnele toamnei au început să se arate. Fiecare zi trebuie acum folosită din plin pentru grăbirea ritmului construcțiilor în gospodăriile agricole colective. Prin valorificarea pe scară largă a resurselor interne și prin organizarea temeinică a muncii în echipele de construcții, adăposturile pentru animale vor putea și trebuie să fie date în folosință înainte de venirea timpului ploios și rece. De aceasta depinde în bună măsură desfășurarea normală a procesului de producție în sectorul zootehnic.

Pe bunii gospodari, toamna îi găsește pregătiți s-o întâmpine. Așa este cazul celor din comuna Bucești, raionul Galați.

★
Inginerul Serghei Melniciuc, președintele gospodăriei colective și-a dat seama că gospodăria are toate condițiile să-și dezvolte sectorul zootehnic mai grabnic de cum se prevăzuse. Pentru aceasta însă trebuiau luate o serie de măsuri absolut necesare. În primul rînd este vorba de construcții. Pînă în acest an gospodăria dispunea doar de două grajduri și o magazie de cereale.

În cadrul unei adunări generale, care a avut loc la începutul anului el le-a arătat colectivităților necesitatea unor noi construcții pe măsura dezvoltării șeptelului explicînd în același timp că ritmul de construire trebuie să meargă în pas cu acțiunea de sporire a șeptelului și chiar să o preceadă. S-a trecut atunci în plan construirea a două grajduri, a unei puiernețe, a unui complex cu flux continuu pentru porci și a unui saivan.

Toate bune dar cine le face? În gospodărie exista doar un singur zidar — Nicu Silion. Mai curînd s-ar putea face primăvară cu o singură floare, decît atîtea construcții cu un singur zidar.

— Tovarășe președinte, nici eu nu m-am născut cu mistria în mină și iaca am învățat. Dați-mi oameni și vom face treabă.

— Ești inimos Nicule dar nu-i lucr ușor. Pînă îi înveți ne apucă toamna cu construcțiile neterminate.

— Asta nu se va întîmpla.

Și Nicu Silion s-a ținut de cuvînt. I s-au repartizat 30 de colectivități și a format cu ei o echipă de zidari. Pe nouă dintre aceș-

Să grăbim realizarea construcțiilor

tia, niște tineri mai dezghețați, ca Aurel Coman, Vasile Popa, Ilie Șerbu și Anghel Zaharia, i-a deprins să așeze mortarul și cărămizile. Firește că n-a fost ușor, dar după cum se vede treaba nici imposibil n-a fost.

Acum, în prag de toamnă, roadele muncii echipei de constructori pot fi privite, admirate și laudate. Puierneța a fost dată în folosință încă de la 10 aprilie. Și cele două grajduri au fost terminate. Saivanul și complexul cu o capacitate de 1300 de porci vor fi gata pînă la sfîrșitul lunii septembrie.

Zorul acesta în terminarea construcțiilor este explicabil prin apropierea zilelor ploioase de toamnă. Colectivității din Bucești au simțit pe propria lor piele ce înseamnă ploile pentru o construcție neterminată. Din cauza unei simple ploi s-a refăcut lucrarea la ciupercărie.

★
Printr-un calcul aproximativ s-a socotit că pentru construcțiile prevăzute ar fi necesare vreo 200 000 de cărămizi. Cumpărarea

lor ar fi necesitat cheltuieli bănești destul de mari. S-a găsit însă și o altă soluție, incomparabil mai economicoasă și anume, să se facă în gospodărie cărămizi. Știți cît a revenit astfel costul unei cărămizi? Numai 14 bani.

Deși prețul lor era mic, nici o cărămidă n-a fost irosită în zadar. Ba dimpotrivă, acolo unde s-a putut, s-au făcut economii. Oamenii cu simț gospodăresc găsesc întotdeauna mijloacele necesare pentru a obține economii. Astfel, la grajduri, între stîlpii de cărămidă s-au pus chirpici, iar completările pe centură au fost făcute din cărămidă care s-a spart în timpul construcției.

În felul acesta s-au realizat însemnate economii. Este de ajuns să arătăm că din cărămizile economisite se vor construi o magazie de cereale, o puierneță cu incubator și o locuință pentru inginer. Puierneța cu incubator se va termina chiar anul acesta, depășindu-se deci planul de construcții fixat inițial.

★
Ritmul intens în care se construiește, dovedește dorința colectivităților din Bucești de a face din sectorul zootehnic unul din sectoarele de bază ale gospodăriei. Deocamdată, numărul bovinelor trece cu puțin peste 200, iar al porcinelor la fel. Complexul cu flux continuu are însă o capacitate de 1300 de porci, capacitate care cu timpul va fi pe deplin folosită.

Realizările colectivităților din Bucești în privința construcțiilor zootehnice pot să servească drept exemplu pentru multe gospodării colective și mai ales pentru cele care au rămas în urmă cu îndeplinirea planului de construcții.

C. ANDREI

TIMPUL NU AȘTEAPTĂ

Cu puțin timp în urmă, la recoltare, colectivității din Ocna Sibiului, regiunea Brașov, cântăreau boabele de aur în palmă, făcînd calculul în procente și, ca buni gospodari, au tras concluziile. Solurile de grâu: Bezostaia și Skorospelca au dat, în condițiile de climă și sol locale cu 740 kg și respectiv cu 450 kg mai mult decît prevăzuseră la alcătuirea planului de producție. S-au trecut în revistă cu acest prilej măsurile luate în cursul anului trecut, lucrările efectuate începînd cu pregătirea terenului, alegerea semințelor și s-a vorbit mai cu seamă de eficiența regulilor agrotehnice aplicate în timpul vegetației. Îndată după recoltare colectivității au trecut la pregătirea pentru noua recoltă.

Cam în aceeași vreme, membrii gospodăriei colective „Mureșul” din Nădlac, comună din cîmpia Banatului, constatau nu fără amărăciune, că producția lor de grâu este mai mică cu peste 750 de kilograme față de așteptări. Colectivității de la „Mureșul” și-au dat seama atunci de consecințele nerespectării regulilor agrotehnice și în pri-

mul rînd a faptului că în toamna trecută au în-

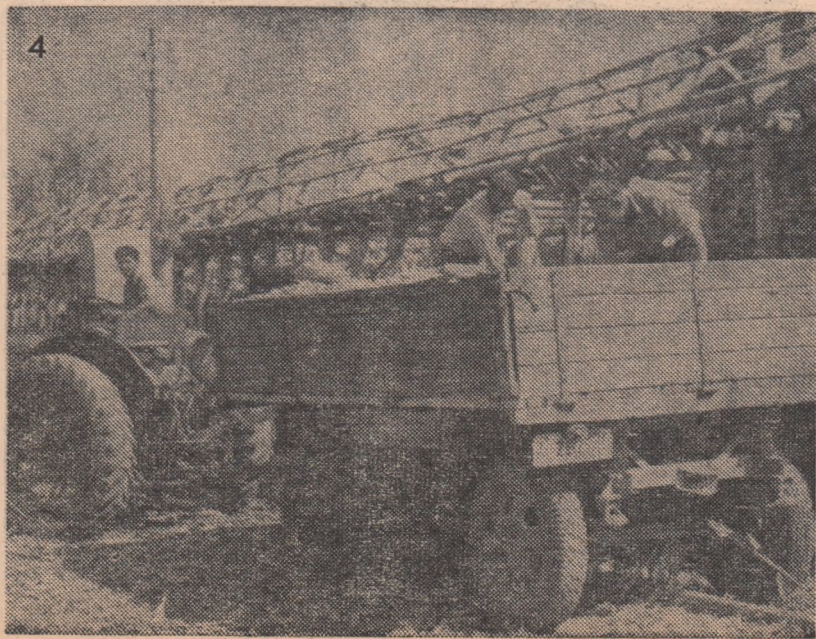
sămînat grîul într-un teren nepregătit. Cele două exemple sînt destul de grăitoare. Comparînd rezultatele obținute de colectivității din Ocna Sibiului și ale celor din Nădlac — să zicem numai la 200 de hectare — constatăm că primii au cîștigat peste 12 vagoane de grâu, în timp ce ultimii au pierdut cam 15 vagoane. Rămîne ca cei din Nădlac să tragă învățămîntele necesare și să ia măsurile corespunzătoare.

Ținînd seama de îndrumările primite la timp din partea inginerilor și tehnicienilor, de învățămîntele acumulate la cursuri, în conferințe, majoritatea covîrșitoare a gospodăriilor colective au luat măsurile necesare pentru ca semănatul de toamnă să se desfășoare în cele mai bune condițiuni. Un bun exemplu în acest sens îl dau colectivității din Luna de Jos, raionul Gherla. În același raion însă și anume la Țirja, pregătirile pentru însemînțările de toamnă lasă de dorit. Și în treacăt fie spus conducerea gospodăriei colective n-are motive să se laude nici cu recolta de grâu obținută în acest an, tot ca urmare a lipsei de prevedere din anul trecut.

Epoca optimă și tehnica semănatului sînt de mult cunoscute și în raionul Gherla, ca de altfel în întreaga țară. Se știe spre exemplu, că în zona de stepă și silvo-stepă semănatul grîului se va începe în prima decadă a lunii septembrie, iar în zonele mai nordice mai devreme și anume în a treia decadă a lunii acesteia, ținîndu-se seama bineînțeles de condițiile concrete ale gospodăriei. Cu alte cuvinte peste cîteva zile colectivității din raionul Gherla ar trebui să înceapă semănatul. Aceasta înseamnă să aibă de pe acum terenul pregătit, semințele asigurate, curățate și tratate. Or la Țirja, ca și alte comune din raion, situația nu este de loc satisfăcătoare.

În această perioadă, ținînd seama de volumul mare de lucrări și de urgența cu care vor trebui executate, îndrumarea tehnică și controlul precum și activitatea cultural-educativă, capătă o însemnătate deosebită. Fapte demne de popularizat, metode bune de muncă sînt destule, după cum există în fiecare sat și forme multiple de muncă culturală pentru a le populariza.

Sarcini de mare însemnătate stau în fața oamenilor muncii de la sate: grăbirea strînsului recoltei, pregătirea terenului pentru semănatul grîului, folosirea semințelor de calitate, curățate și tratate, respectarea întocmai a indicațiilor privind tehnica semănatului potrivit condițiilor de climă și sol locale, într-un cuvînt, executarea tuturor lucrărilor agricole la un nivel agrotehnic care să asigure în anul care vine o recoltă sporită de grâu.

1 Lucrările de selectare a seminței de grâu sînt pe terminate. Ion Petcu, președintele gospodăriei colective, se interesează de calitatea seminței selectate.

2 Colectivității au terminat de curînd un nou grajd cu o capacitate de 100 capete vite. Acum se execută ultimele lucrări de finisare a noului grajd.

3 Se recoltează de zor strugurii de masă.

4 Pentru asigurarea bazei furajere s-a rezervat cantitatea de 370 tone porumb. În fotografie: aspect de la depozitarea porumbului recoltat în pătulele din incinta gospodăriei.

Zi de odihnă
în comuna Bixad,
raionul Oaş

Gînduri

DESPRE „CEI DIN LUNCĂ”

— Din ce loc sînteți, oameni buni?

— Din luncă sîntem. — Spunînd așa chipurile li se transfigurează, iar glasurile lor capătă o anume mlădiere. Parc-ă cînta. Mîndri mai sînt colectivîștii romîni și maghiari din Sintana, din Chinari, Curteni și Remetea, cînd vorbesec de leagănul acesta al lor dezmiardat de Mureș.

Acum un an au hotărît în patru adunări generale, ținute cam în aceeași vreme, unificarea celor patru gospodării colective din Sintana și satele aparținătoare. A fost o hotărîre înțeleaptă sugerată de comuniști. Acum cele patru mici gospodării devenite mari brigăzi, desenează pe un vast teren un patru-later pe care riul îl înconjură cu blînde de la o gospodărie la alta. La Sintana un hectar de griu dă în mod frecvent citeva sute de kilograme mai mult decît la Remetea. Inseamnă că tratamentul acordat pămîntului se deosebea de la o gospodărie la alta. La Sintana colectivîștii stăpîneau mai bine tehnica. Cei din Remetea-s mai... „tinerei”. Acum ce e bun într-un loc va fi peste tot. Colectivîștii au socotit cam ce ar însemna o asemenea producție pe întreaga suprafață cultivată cu cereale. Numai diferența ar satisface nevoile de grîne ale unui sat întreg. Ca volum ea ar fi de două ori mai mare decît producția obișnuită din cîmp a Remetei.

Unificarea a prilejuit o mai bună selecționare a valorilor umane și materiale. Nagy Incze, președintele gospodăriei unificate, ales de colectivîștii din cele patru sate, e bun organizator, energic, popular și pe deasupra agronom tehnician. Discuțiile lui cu inginerul despre problemele cîmpului se poartă — s-ar spune — ca între colegi. Pentru decalajul teoretic dintre cei doi, am aduce ca o compensație experiența președintelui de om al cîmpului. I-am cunoscut în docar dînd ocol moșiei, iar cînd ne-am despărțit după două zile, tot în docar erau învăluiți în întinderile cîmpului. Cine a dat numele de campanie timpului acestuia cînd se strîng bucatele, s-a gîndit firește la oameni ca Incze, ca inginerul și brigadierii, care stau tot timpul cu ochii în patru, ascultînd

pare-se pînă și cum cresc plantele. Cîmpul are momentele sale strategice; cînd e griul în pîrgă, cînd a ajuns porumbul la... „lapte-ceară”; cînd se ivesc dăunătorii. Ele se petrec tacit, ca tot ce înseamnă taină a pămîntului. Le surprind cu exactitate (aici nu-s îngăduite nici greșeli, nici aproximații) oamenii aceeașta înarmați cu cunoștințe agro-tehnice, de la președinte, despre care am spus că-i tehnician, pînă la colectivîștii care sînt, cei mai mulți, trecuți prin învățămîntul agrozootehnic de masă.

Așadar, pînă mai ieri au trepidat tocătoarele de nutreț, șirurile de căruțe au cărat porumbul siloz alimentînd ritmic gura mașinilor. Și în tot acest timp a plutit în văzduh izul de verde crud al strujenilor hăcuți de tocătoare. Acum tabloul s-a schimbat. Se culege porumbul pentru boabe. Cîmpul e din nou peștiș și vesel, așa cum îl știm din virfurile de campanie. Vintulețul de toamnă agită tecile mari și o dată cu susurul lor necurmat, răzbate peste tot un cîntec: „Cucuruz cu foaia-n sus / Țucu-i ochii cui l-o pus / Că a pus sămînță bună / Precum cartea ne îndrumă”. Cîntecul s-a născut aici în Sintana. Cea care a dat ideii vers și ghiers este Emilia Lazăr din brigada a patra (lucrătoare în cîmp și în rest creatoare de folclor). La drept vorbind porumbul trebuia să fie cîntat. Culturile tradiționale în luncă sînt griul, sfecla, cartoful. Ele și-au cîștigat drepturi de vechime, iar oamenii prestigiul de vechi cultivatori. Pentru producția de sfeclă au luat premiul pe regiune. O nouă cultură, cea a porumbului pentru boabe pe care au refuzat-o atîtea generații de localnici, a fost promovată recent în obiceiurile locului. E drept că au pus un soi timpuriu primit de la Fundulea; e drept că au studiat la „cerc” agrotehnica noului soi. Altminteri n-ar fi fost posibil, fiindcă aici natura restrînge ciclul vegetativ al porumbului. Și toată treaba asta o spune atît de simplu și frumos cîntecul Emîliei Lazăr. Acum porumbul are și el campionii lui. Rozalia Pereș, o codană încă, șefă de echipă peste 30 de oameni maturi, a strîns anul trecut cu echipa, fără o experiență prealabilă, 5 tone de porumb boabe la hectar.

...„Cucuruz cu foaia-n sus / Țucu-i ochii cui l-o pus”...

răsună cîntecul peste lanuri foșnitoare.

★

Am ascultat la Chinari o poveste duioasă care ne-a spus multe des-

pre sufletul luncanului. Eroii ei sînt Ion Puni și nevasta lui Silvia. Mai e un personaj, Andrei Pastor, care a lăsat dire adînci în viața celor doi. Mi-au arătat o fotografie. În ea, un „fecior” de toată frumusețea. E fiul lor adoptiv. Puni și nevasta sînt romîni. Băiatul e maghiar. L-au găsit cu ani în urmă, copil de pripas trăind din mila gospodărilor. În prima noapte petrecută în noua casă a fost o întregă tărășenie. L-au îmbiat în așternutul curat dar el s-a refugiat într-un colț privind speriat pe cei din jur. A adormit agitat și în această primă noapte lelea Silvia l-a vegheat tot timpul. Cînd i-a scuturat nădragii a picat din ei un cuțit. Puni l-a întors îngîndurat pe toate părțile. Știa că timp de doi ani fusese ținut de un chiabur ca o vită de povară, în stare de semi-sălbăticie. Le-a trebuit trudă să-l dezbrace de obiceiuri proaste, să-l învețe să se spele, să mănînce, să-l aperse de boli. Era ca un copăcel care crescuse strîmb. Și acum uite ce brad de flăcău!

Cazul Puni e cunoscut în patru sate. Romîni și maghiarii îl relatează cu aceeași căldură în glas. Învățătorul Ion Cazan, croniciarul satului, i-a dedicat o scrișă intitulată „Nu sînt copiii orfanî”.

Noi am pomenit aici pe cei doi, pentru omenia lor dar și pentru surprinzătoarea pricepere și răbdare pedagogică de care au dat dovadă.

★

Ne lăsăm duși de președinte pe ulița mare. De-o parte și de alta case în construcție, oameni cățarați pe zidurile roșii întinzînd sforile cu plumb, neveste amestecînd mortarul.

— E la noi în Sintana un fel de febră a construcțiilor — remarcă președintele, — și arată cu codrișca. — Asta e a lui Cordoș fierarul. Colo e a lui Gheorghe Domahidi, apoi a văduvei Irina Fereș, a lui Alexandru Albert. Bățul din mina președintelui împunge aerul în toate direcțiile. Ritmul înnoirii este 50 de case pe an. La ridicatul caselor

fac clacă, urmînd aceeași lege a cooperării, prezentă pretutindeni în viața și munca lor. Dacă vă duceți seara la cămin, o să-i vedeți pe aceiași, dansînd tot împreună, Abrudeanca și Ceardașul. Surpriza cea mare o dezvăluie ulița abia acum. Dintr-o casă se aud sunete de pian. Ultimul obiect intrat în casele colectivîștilor e pianul. Pianul în lunca Mureșului este, istoricește vorbind, în perioada lui de revenire. El a împodobit conacul moșierului și a dispărut o dată cu acesta. Acum după cum se vede, reappare răspunzînd celei mai recente cerințe de cultură a colectivîștilor. În Chinari sînt trei pian. (Deocamdată). Unul e la dulgherul Ștefan Domahidi pe care l-am văzut bățînd, ziua, stîlpii la magazia de 50 de vagoane. Cu aceleași miini apasă, la ora șase seara, ora lui de muzică, pe claviatura pianului. Cînd sînt repetiții la orchestră, își ia piculina și zorește spre cămin. E notist, are repertoriu personal, așa că nu se joacă „de-a muzica”.

La Graur Martin descoperim o pianină de toată frumusețea. Graur e dirijor al orchestrei amintite. Dar elementul muzical al casei e copilul Iosif.

— Fă-ne o probă — îi zice tatăl.

Băiatul se cațără pe scaunul turnant și cu ochii pe partitură atacă un menuet, apoi un rondo și un allegretto. Este clipa pe care și-a ales-o Graur tatăl ca să spună că el s-a născut tot în locul acesta, într-o colibă invelită cu paie și că visul lui de copil a fost să aibă o muzicuță de gură. Se vede că în semn de răzbunare pe un astfel de trecut a mai cumpărat două violoncele, o vioară și un flaut, făcînd să-i semene casa cu fossa unei orchestre.

...Am uitat cu totul de copilul de la pian. O singură ființă l-a urmărit cu mare atenție, un canar cu numele de Petre, care-l acompaniază de fiecare dată, fluierînd melodii numai de el știute, din țara lui de baștină.

VIRGIL TOSO

DRUM

Toate mi-au plăcut:
asprele poteci,
muntele tăcut
sub azururi reci
— cîț se oglindea
mut în firea mea.

Ce visam? În larg
de-orizontal noi
ternul drum să-l sparg
și să-l spal cu plo
ploi de flori — mălin
inimii alin...

Toamnele cădeau
cu un hufnet greu:
anii mei urcau
— le cînta Orfeu.
Spiniște și stînci
...dar urcam pe brînci.

Sus ajuns, mi-am zis,
zdrențe am să cad
vouă, flori din vis,
să vă fiu răsad.
Dar n-a fost așa,
Nu. N-a fost așa.

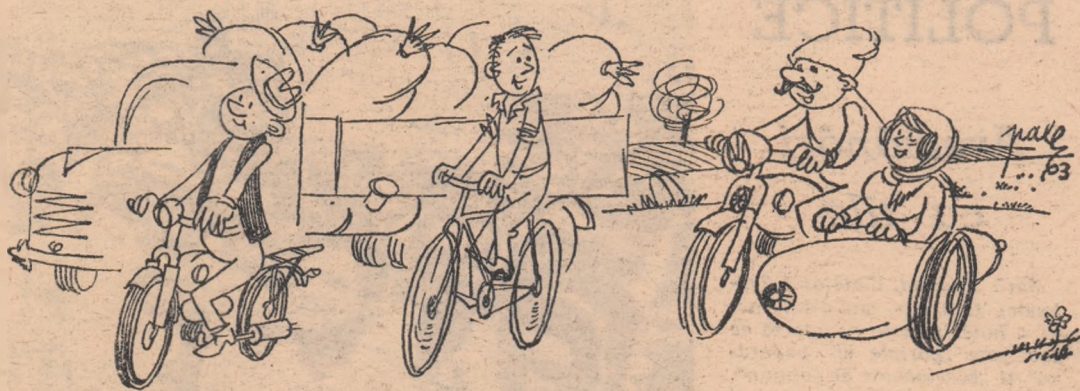
Ci mă așteptau
toți ce-mi sînt de-un stat;
și cu toți cîntau —
marșuri de luptat;
lieduri de-impliniri,
ode-nreții firi.

Ci aici îmi știu
fruntea lingă stea,
single mai viu,
vie dragostea.
Pot să dau din 'nalt
cerului asalt.

GEORGE DEMETRU PAN

UMOR SATIRĂ UMOR SATIRĂ UMOR SATIRĂ UMOR

Dintre colectivisti din comuna Făcăieni, raionul Fetești, 840 și-au cumpărat pînă acum biciclete și 32 motociclete.
(Coresp. CONSTANTIN FRINCU)

— Și mata ți-ai cumpărat motor, moș Culai?
— Păi ce, ai fi vrut să rămîn... de căruță?...
Desen de T. PALL

STATE ȘI ISTRATE

Intr-o dimineață, State se-ntilnește cu Istrate. State (cam cu chef) îi zice:
— Unde umbli, mă amice?... Nu te mai arăți de fel... Te-am tot așteptat să vii să mai stăm de vorbă și să cinstim un păhărel...
— Eu, mă State, beau în casă cite-un păhărel, la masă. Tu, de cînd te-ai însurat, bei (cum vād) mai mult prin sat...
...Și, din una-n alta, State (pus acum pe zeflemeală) îi întreabă pe Istrate:
— Cît primiși la împărțeală?
— Cam un car și jumătate, iar în bani, vreo șapte mii.
— Măi al dracului să fii!... Tu știi cum o învirtești, cum o dai și ce tot faci, că de-o vreme, huzurești... Eu luai doar vreo patru frate, iar în bani, ca să vezi frate, șase sute mari și late...
Nu încapе îndoiială:
s-a greșit la socoteală...
— Ce tot trāncānești, mă State! (ii rāspunde și Istrate).
— Eu îți spun că n-ai dreptate!... Și pornind-o în spre luncă îi mai zise: — Vezi cum ești? Tu se vede socotești zilele cînd chefuești tot un fel de zile... muncă...

MIRCEA CODRESCU

SURPRIZA

G.A.C. Cobadin (Dobrogea) și-a depășit planul la păsări cu 6 000 capete.

Cică primul puișor
Născut în incubator
Ar fi fost un ghem bălan
Și din fire năzdrăvan,
Că ieșind din carapace
Și sărind încolo-ncoace
S-a trezit, biped ștregar,
Pe o filă de dosar.
Așa fin și mititel,
Zău că nu pricep de fel
Unde-o fi-nvățat șiretul
Să cunoască alfabetul,
Căci se puse să-și încurte
Ochii mici ca două puncte
Și deodată, dumirit,
Slobozi un piuit:
— Oușoarelor, aflați,
Vom fi 15 000 de frați
(Cîți am fost planificați!)
Dar în luna următoare
Preumblindu-se la soare
Puiul a pornit, se zice,
Pe „teren”, să verifice
Dacă cifra anunțată
E deplin realizată.
Și-uite-așa, precum vă spui,

de
STELIAN FILIP

Numără din pui în pui
6 000 capete-n plus!
„Tot ai noștri-or fi, ori nu-s?”
Șade puiu-n coadă și
Prinde calm a socoti:
„Sau or fi niscai străini
Rătăciți de prin vecini,
Sau să știi c-aici la noi
Or fi ouă mai de soi
Și făcură cite doi!”
După care, curios,
Chemotocul mătăsos
Tremurînd din aripioare,
Fuge la o-ngrijitoare
Și-o întreabă foarte-nfipt:
— Zău că nu pricep nici... fript
Cum de n-au ieșit taman
Ciți au fost trecuți în plan?!
Ea atuncea l-a privit
Și atît i-a glăsuit:
— 6 000, să nu te mire,
Sint... o mică depășire!
La această veste care
I-a părut uluitoare,
Simte puiul, dumiritul,
Că îi piere... piuitul.

Magazin universal

(Din programul brigăzii artistice de agitație a căminului cultural din comuna Beșenova Nouă, raionul Timișoara).

Clientul: Bună ziua. Aveți stufe?
Vinzătorul (atent): Avem, ia-tă-le. De care doriți?
Clientul: Maro închis aveți?
Vinzătorul: Avem.
Clientul: Dar deschis?
Vinzătorul (prompt): Și. Să vă dăm?
Clientul: Nu. Dă-mi o pereche de pantofi...
Vinzătorul: Imediat.
Clientul: Numărul 45 aveți?
Vinzătorul: Da.
Clientul: Dă-mi te rog 41...
Vinzătorul (serviabil): Avem și 41.
Clientul: Bine, atunci dă-mi o pereche... de ciorapi supra-elastici.
Vinzătorul (plin de zel): Avem ciorapi de o calitate superioară.
Clientul: Se-ntind?
Vinzătorul: Da.
Clientul: Se string?
Vinzătorul: Desigur.
Clientul: Atunci stringe-i și pune-l la loc. Nu-i iau.

Vinzătorul (răbdător): Cu ce să vă servesc atunci?
Clientul: Cu o condică.
Vinzătorul: De ce?
Clientul: De reclamații...
Vinzătorul: Poftim.
Clientul (răsfoind-o): Aha, de ce nu e scrisă nici o reclamație în ea?
Vinzătorul: Pentru că n-avem reclamații.
Clientul: V-am prins! În scris, un „articol” pe care nu-l aveți! (scoate un creion și scrie încruntat în condică) Ar fi bine să se ia măsura (schimbînd deodată tonul și bătîndu-l amical pe umăr) ca această „lipsă” să se extindă și la alte unități!

Aurel Gavrilescu, gestionarul cooperativei din comuna Independența-Călărași, închide și deschide magazinul după bunul său plac.

șoferului Tilică

Din carnetul

VI

DOCTORUL URILEANU

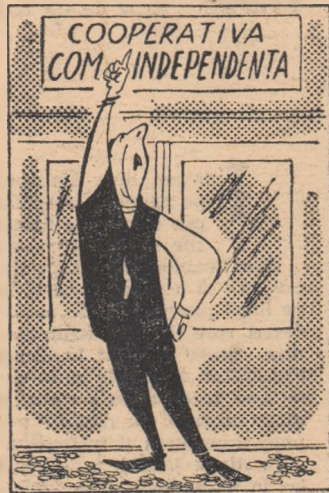

Tovarășul doctor Urleanu de la dispensarul comunal se îngrășese de bolnavi, e săritor la boala cuiva dar

are o meteahnă a lui. După ce te-a consultat, nu te lasă să vorbești. Cum deschizi gura, îți și strigă: „Vorba!” Așa e el, grăbit sau atent ca nu cumva să se strîngă prea mulți bolnavi în anticameră. Dar iată ce i s-a întîmplat cu tovarășul contabil Stelică.
După ce îl ascultă și îl cercetă pînă la ultimul șurub pe tovarășul Stelică, doctorul Urleanu îi recomandă:
— Nici un fel de băutură, cinci țigări pe zi, fără grăsimi în afară de untdelemn, carne o dată pe săptămînă, fructe...
Tovarășul Stelică numai ce îndrăzni:
— Tovarășe doctor...

— Vorba, și fii atent mai departe!
— Aș vrea să...
— Vorba!
— Un singur cuvînt...
— Ai să vorbești cînd te vei prezenta peste o lună la control! Pînă atunci, respectă cu sfîntenie tot ce ți-am spus!
Zis și făcut. Peste o lună contabilul se prezintă din nou la doctor. După ce îl cercetă fișa, doctorul Urleanu începu să-l cerceteze piesă cu piesă și apoi îl întreabă:
— Dar cu regimul prescris cum stai?
— Bine, tovarășe doctor. N-am pus picătură de alcool pe limbă, carne n-am mîncat decît o dată pe săptămînă,

nici grăsime, în afară de untdelemn. Numai cu tutunul a fost mai greu...
Tovarășul doctor Urleanu se înăspri:
— Cum, ai fumat mai mult de cinci țigări pe zi?
— Dimpotrivă, oricît m-am străduit, n-am putut fuma cu nici un chip mai mult de trei sau patru țigări... Vedeți, eu sint nefumător și nu-mi prieste fumul de tutun...
Tovarășul doctor se învineții.
— Bine, omule, dacă ești nefumător de ce nu mi-ai spus din capul locului?... Nu ți-aș fi recomandat să fumezi...
— Am încercat eu să vă spun, dar dumneavoastră nu m-ați lăsat să deschid gura...
De atunci, tovarășul doctor Urleanu s-a hotărît să nu mai fie repezit, căci, de! graba strică, uneori, dacă nu treaba, dar regimul medical în mod sigur!
TILICĂ
Pt. conf. NICOLAE TAUTU

— Eu sint independent! Deschid și închid cînd vreau eu!!

EPIGRAMĂ

Colectivisti din Seaca de Cîmp — Calafat au reparat în numai 7 ore acareturile avariate de o furtună violentă.
Pe o furtună ca-n poveste
Aprig a muncit comuna
Dovedind că omul este
Mai puternic ca furtuna